

Ježišova cesta do Emauz – druhá etapa „Prvenstvo Božieho slova“

1. Pôstna nedela „B“

(tento materiál je použiteľný pre sväté omše za účasti detí tak v nedeľu ako aj v týždni - nie je nevyhnutné použiť celý námet, voľba ostáva na kňazovi)

JEŽIŠ NÁS UČÍ DAŤ MU ÚPLNE VŠETKO

Námet k homílii:

- Kňaz prinesie na svätú omšu vetvičku stromu (napr. jablone...), ktorý bol na jeseň prerezávaný. Môže sa pýtať detí, či už niekedy videli, ako sa prerezávajú stromy v záhradách? Prečo sa to robí? Vysvetľuje deťom, že každý dobrý záhradník, či ovocinár chce, aby jeho stromy priniesli čo najlepšie ovocie. Preto nemôže nechať strom rásť tak, ako sa mu zachce. Vetvičky, ktoré rastú dovnútra koruny, alebo tie, ktoré uschli, musí odrezáť alebo čiastočne prerezať, aby ostatné vetvičky mali dostatok priestoru a svetla. Potom deťom vysvetľuje, že podobne je to aj s nami. Aby sme nerástli ako „drevo v lese“, alebo len tak „divoko“, niekto nás musí „prerezávať“, to znamená, musí sa starať o to, aby z nás vyrástol krásny a zdravý „strom“, ktorý bude schopný prinášať ovocie. Deťom vysvetlíme, že toto je len symbol, aby sme všetkému lepšie pochopili. Má z nás vyrásť krásny, zdravý a dobrý človek. Preto rodičia od malička svoje deti vychovávajú, majú na nich svoje nároky (napr. aby sa učili, aby si vedeli upratať, aby sa vždy druhým pozdravili, aby vedeli ďakovať, aby si vážili veci, jedlo, aby boli pozorní voči druhým ľuďom, aby nechceli mať všetko a hned...); učia ich čo je dobré a čo zlé, vysvetľujú im čo im môže ublížiť a na čo si majú dávať pozor.
- Možno do tohto rozprávania zapojiť aj rodičov, poukázaním na to, že ani dospelí si nemôžu robiť čo chcú. Strom sa predsa prerezáva stále, nie len vtedy keď je malý a mladý. Dospelí sa musia každý deň znova učiť mať radi druhých: svojho manžela či manželku, svojich rodičov, svoje deti, svojho šéfa a kolegov v práci, svojich susedov... Všetky vetvičky, ktoré rastú dovnútra sú obrazom nášho sebectva.

Motivačný príbeh

- V Indii je známy tento príbeh: Chudobný žobrák prechádza dedinou. Pomaly kráča od domu k domu, pretože dlho nič nejedol, a žobre. V žiadnom dome mu ale nič nedajú, všetky dvere sa pred ním zatvárajú. Keď sa smutne a sklamane rozhodne, že opustí dedinu, všimne si na samom konci dediny malý domček, ktorý akoby ani k nej nepatril. Hoci je už veľmi unavený a vysilený, pozbiera ešte zbytok síl a s námahou sa vyštverá na kopec. Zabúcha na dvere a čaká. Dvere sa ale dlho neotvárajú. „Zbytočne som sa sem štveral“ – smutne si pomyslí a chystá sa preč. Práve keď sa otočí na odchod, otvoria sa malé drevené dvere, z ktorých sa vysunie stará kostnatá ruka s ryžou. Žobrák vystrie ruku, v ktorej sa mu stratí hŕstka ryže. Rýchlo ju vysype do starej kapsy. Znova sa z domčeka vystrčí ruka a druhá hŕstka ryže putuje do žobrákovej kapsy. „Dve hŕstky ryže, no...nič moc...“ – pomyslí si žobrák a sklamane odchádza do svojho skromného príbytku. Práve keď prechádza lesom, pričom sa oddáva pochmúrny myšlienkom, zazrie na okraji lesa podivnú žiaru. Pozrie sa hore, odkiaľ žiara vychádza a zbadá zlatý koč, tahaný dvoma pármami koní. V koči sedí sám Pán Boh. Žobrák sa rozbehne a z posledných síl beží Bohu oproti. „Isto niečo dostanem“ – táto myšlienka ho poháňa a vlieva silu do zoslabnutých nôh. Pribehne ku kočiaru a skôr než sa stačí nadýchnuť, aby povedal Bohu, čo všetko by si prial, Boh otvorí dvere na kočiari, natiahne k žobrákovi ruku a opýta sa ho: „Čo mi dáš?“ Žobrák ostane ako obarený, pretože toto nečaká. Potom ale predsa siahne do starej kapsy, naberie jednu hŕstku ryže – zdá sa mu však, že nabral príliš veľa a tak radšej odsype – a podá ju Pánu Bohu. „Napokon, keď Boh niečo chce nebolo by správne mu nič nedat“, pomyslí si. Boh prijme ryžu, podakuje a stratí sa v žiari. Žobrák stojí sklamany a ešte roztrpčenejší pokračuje v ceste domov. Doma už ani nemá chuť na ryžu. Ale keď sa hlad ozve ešte pálčivejšie, otvorí starú kapsu. Sú tam opäť dve hŕstky ryže. Jedna, ktorá je trochu väčšia, je obyčajná, nie je na nej nič zvláštne. Ale tá druhá, menšia – je na nej vidieť, že z nej niekto niekoľko zrniek odsypal – je celá z čistého zlata... Žobrák sa na ňu pozerá, pričom neverí vlastným očiam. Potom sa hodí na kolená a so zopnutými rukami a zvlhnutými očami zašepká: **„Bože, prečo som len nemal odvahu dať ti úplne všetko?...“**
- Kňaz vysvetlí deťom, že tento krátky príbeh nás na začiatku pôstneho obdobia nabáda, aby sme dali Ježišovi všetko, všetky naše zbytočné a suché „konáriky“, naše hriechy, slabosti, pokušenia. Dovoľme mu, aby ich „odrezal“ – odpustil – vo svätej spovedi, alebo ho jednoducho poprosme, aby nám všetky hriechy odpustil (povzbudiť takto hlavne deti, ktoré ešte neboli na prvom svätom prijímaní). Ježiš chce, aby sme mu dali aj všetko pekné a to čo máme radi, aby sme sa pre neho boli schopní niečoho zrieknuť. Tak ako? Čo mu dám do ruky, čoho sa zrieknem? Len trochu, alebo všetko?

**ĎALŠÍM KĽÚČOM, KTORÝ NÁM DÁVA JEŽIŠ VO SVÄTOM PÍSME PRE TENTO
TÝŽDEŇ JE:**

KĽÚČ POKÁNIA.

Prečo takýto kľúč? Hovorí nám o ňom sám Pán Ježiš v evanjeliu (*kňaz sám alebo dá niektorému dieťaťu prečítať úryvok z nedeľného evanjelia*). Priomeňme si ho:

„Duch hnal Ježiša na púšť. Na púšti bol štyridsať dní a satan ho pokúšal. Bol medzi divou zverou a anjeli mu posluhovali. Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galilej a hlásal Božie evanjelium. Hovoril: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu.“

- Čo nám teda pripomína evanjelium? Ježiš odišiel na púšť, a tam bol pokúšaný Satanom. Ježiš v tomto pokušení obstál, nepodľahol mu, nenechal sa chytiť do pasce. I na nás dolieha veľa pokušení: túžba mať všetko a hneď, zvlášť keď vidíme, že to majú druhí; chceme mať všetko čo vidíme okolo seba a na čo máme chut' – jedlo, pitie, sladkosti, televíziu, drahé oblečenie, najlepšie hračky, kvalitné mobily a počítače... Aby sme však dokázali obstáť v tomto pokušení a boli viac pokorní a skromnejší, musíme sa cvičiť v maličkostíach. Kto sa totiž nedokáže občas zrieknuť niečoho čo je dovolené, ten sa nedokáže zrieknuť ani toho, čo je nedovolené – hriechu! Má totiž slabú a nevycvičenú vôľu.
- Satan nemá nad Ježišom žiadnu moc. Ježiš zvestuje dobrú správu: Kto verí, bude spasený! Kľúčom k Božiemu kráľovstvu je obrátenie a opravdivé pokánie: obrat od seba k Bohu; skutky lásky a zriekania sa sebectva, aby sme víťazili v pokušeniach a podobali sa Ježišovi. S Ježišom to ide ľahšie a je možné to dokázať.
- Tento týždeň nám **Ježiš** predstavuje **kľúč pokánia**. Začína pôstna doba a Pán Ježiš sa na púšti 40 dní tvrdo postil. Rozhodnime sa aj my pre niečo, čo budeme vedome v tejto pôstnej dobe robiť naviac (*viac pomáhať, viac sa modliť, viac chodiť do kostola, viac ďakovovať, viac si odpúšťať, viac si vážiť to čo máme – jedlo, oblečenie, domov...*), alebo čoho sa zriekneme z lásky k Pánu Ježišovi (*televízora, počítača, mobilu, sladkostí...*). Čo sa rozhodneme vložiť Ježišovi do rúk? **Predovšetkým sa rozhodnime robiť čo najmenej zla, najlepšie žiadne zlo, žiadnen hriech**. A ak nejaký máme, tak ten mu odovzdajme a on nám ho odpustí (*odpustenie je zlato pre nás*). Takto si posilníme svoju vôľu a budeme schopní odolávať pokušeniam. Takto sa budeme viac podobať krásnemu stromu, ktorý je schopný prinášať dobré a zdravé ovocie. Takto to často čítame vo Svätom Písme (*na otvorené Sväté Písma, ktoré sme umiestnili v kostole položíme „kľúč pokánia“, – kreativita jeho výroby ostáva na kňazovi. Môžeme ho tam takto nechať po celý týždeň*).

Úloha na tento týždeň:

- Rozhodni sa v čom sa chceš počas pôstu zlepšiť alebo vyber si nejaké predsavzatie (viac poslúchať, viac sa modliť, menej pri mobile....). Vystrihni si doma srdce, napíš tam tvoje rozhodnutie a prines do kostola ku oltáru.